

Bemærkninger til forslaget.

På en i juni måned 1948 i Genève afholdt konference vedtog repræsentanter for Belgien, Canada, Danmark, Frankrig, Island, Holland, Norge, Sverige, Storbritannien samt USA en overenskomst, hvorefter den islandske regering over for rådet for den internationale civile luftfartsorganisation (ICAO) skulle forpligte sig til at yde visse luftfartstjenester, bestående i flyveradiotjeneste, vejr-tjeneste og flyvekontrol, mod at få størsteparten af udgifterne herved refunderet af de interesserede stater.

Da en forbedring og udvidelse af de eksisterende luftfartshjælpemidler fra flere overenskomstlandes side fandtes påkrævet, og da der var almindelig enighed blandt de implicerede lande om det ønskelige i at opnå en mere smidig administration, end hvad der havde været muligt under 1948-overenskomsten, blev spørgsmålet om en revision af denne aktuelt, og ICAO indkaldte derfor de interesserede stater til en konference i Genève i september måned 1956. Følgende stater var repræsenteret på konferencen: Belgien, Canada, Danmark, Frankrig, Den tyske Forbundsrepublik, Island, Israel, Italien, Holland, Norge, Sverige, Schweiz, Storbritannien og USA, og samtlige disse stater har undertegnet foranstående overenskomst, hvorom enighed opnåedes i Genève den 25. september 1956.

Overenskomsten tjener samme formål som den på samme konference indgåede overenskomst om fælles finansiering af visse luftfartstjenester i Grønland og på Færøerne, nemlig at bidrage til den sikre gennemførelse af ruteflyvningen på Nordatlanten.

I overenskomsten indeholdes forpligtelse for Island til at yde visse i tillæg I nærmere angivne meteorologi- og telekommunikationstjenester samt til at etablere visse radionavigationshjælpemidler til brug for luftfarten. Endvidere indeholder overenskomsten regler om, hvordan disse tjenester skal finansieres.

Overenskomsten vil utvivlsomt betyde en forbedring af fællesfinansieringsarrangementet, idet de nu aftalte regler for finansieringen skulle kunne give en enklere og smidigere administration end efter 1948-aftalen.

Overenskomsten indebærer en økonomisk fordel for Island i forhold til overenskomsten af 1948, idet Island efter denne overenskomst skulle udrede 17 pct. af de samlede udgifter ved tjenesterne, me-

dens bidraget efter den nye overenskomst andrager 5 pct., som erlægges for indirekte økonomiske fordele (valutariske, beskæftigelsesmæssige etc.) ved tjenesterne tilstedeværelse, plus et varierende bidrag beregnet på grundlag af Islands andel i den samlede lufttrafik i området, for tiden 2,38 pct.

Danmarks bidrag til finansieringen af tjenesterne er i henhold til overenskomstens artikel VII, 2. stk., fastsat til 401 497 islandske kroner for året 1957 og til 364 997 islandske kroner for året 1958. Bidraget efter den i øjeblikket gældende overenskomst andrager for 1956 ca. 250 000 islandske kroner (100 islandske kroner = 42,44 danske kroner). Denne forhøjelse skyldes dels prisstigninger, dels nedsættelsen af Islands eget bidrag og dels etablering af nye tjenester samt udvidelser og forbedringer af allerede eksisterende tjenester.

Overenskomsten fra 1948 blev indgået mellem Island og ICAO's råd. Den nye aftale er indgået direkte mellem de foran nævnte stater, hvorved aftalen bringes på linje med andre overenskomster på luftfartsområdet.

De enkelte bestemmelser i aftalen er i det store og hele enslydende med de i den mellem Danmark og visse ICAO-lande indgåede aftale indeholdte bestemmelser om fællesfinansieringen af luftfartshjælpemidler i Grønland og på Færøerne.

Artikel II og III fastslår Islands forpligtelser med hensyn til tjenesterne.

Artikel IV indeholder bestemmelser om ICAO's medvirken ved administrationen af overenskomsten.

Artikel V fastsætter, at udgifterne ved tjenesterne ikke må overstige 1 076 562 USA dollars. I dette maksimumsbeløb er indeholdt et 10 pct. reservefond til dækning af svigtende betalinger, almindelige prisstigninger samt udgifter til mindre, nye tjenester eller forbedringer af eksisterende tjenester.

Artikel VI bestemmer, at overenskomsten kan udvides med nye tjenester, når stater, repræsenterende 90 pct. af den samlede bidragsydelse, er enige herom.

Artikel VII indeholder nærmere regler om overenskomstlandenes refusion af de af Island afholdte udgifter til tjenesterne.

Artikel VIII indeholder regler om Islands pligt til at udarbejde overslag og regnskab vedrørende udgifterne ved tjenesterne.